

говата лирика... (Особено въ „Безсъници“ и „Прозрения“).

„Невеселъ край“ при „Весело начало“ — така сж „композирани“ споменитѣ на Яворова въ „Хайдушки копнения“ (авторътъ обича антитезитѣ). Собствено тѣ почватъ съ миньоренъ тонъ (въ увода и „Къмъ границага“) и свършватъ съ „черна безнадеждностъ“, както самъ бележи авторътъ: „Съкрушенъ отъ вжтрешни терзания“, неговото решение (следъ смъртъта на Дѣлчева, когато настѣпва общо обезвѣряване, когато „предателитѣ, въпрѣки всичкитѣ жестокости, никнѣха, никнѣха“) да напустне Македония идва съвсемъ естествено. Не можемъ да не му вѣрваме, когато казва за себе си, че не е билъ съ голѣми честолюбиви амбиции въ македонското движение. Увеличалъ го е отначало, по негово признание, романтизмътъ на работата, а заедно съ това и дългътъ му на българинъ.

Тукъ отдѣля повече мѣсто за природата, която заживява съзвучно съ настроенията му. Ето едно отъ най-хубавитѣ мѣста, композирано като лирическа пѣсенъ: „Безучастенъ къмъ всичко, азъ седѣхъ на широкото каменно стѣпало предъ вратата, подъ сѣнката на раскощенъ вѣнецъ отъ букови храсти. Тамъ прекарвахъ много часове, до късна вечеръ. Околнитѣ заградни висоти, покрити съ бухнала зелена намѣтка, хипнотично еднообразни, приспи-ваха мисълъта, И глухия клокотъ на рѣката лелѣеше моя полусънъ, — тя пѣше и разказваше...“

Изобщо само въ изображението на природата — и то въ нейнитѣ мрачно-меланхолни пейзажи — Яворовъ почти догонва омаята и внушението, присъщи на лириката му.